ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாசிரியம்-முன்னுரை.

இது—மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் இரண்டாவதான ப்ரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற இந்நான்கு ப்ரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளாம். இந்நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஆறாவதாகும், யஜுர்வேத ஸாரமுமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸார ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்—முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி ப்ரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவர் அபேக்ஷித்த போதே இவருடைய ப்ரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. "இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விரைவில் ஒரு *வைகுந்தமென்பதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காக வன்றே; அந்த குணாநுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கே தானே இவர் குணாநுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய், அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப்பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாநந்தம் பொங்கி அநுபவிக்கிறார் இத்திருவாசிரியத்தில். ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழிந்து பரமபதத்திலே போனபின்பு அநுபவிக்கக்கூடிய எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் இங்கிருந்துகொண்டே அநுபவமாக ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கிறாராயிற்று.

ஆசிரியப்பாக்களினாலமைந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குத் திருவாசிரியம் என்றுத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. அடிதோறும் நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும் வெண்சீர் விரவியும் மூன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அகவலோசையுற்று இறுதியில் ஏ யென்னும் அசையால் முடிவது ஆசிரியப்பாவாம். இது—நேரிசையாசிரியப்பா, நிலைமண்டில வாசிரியப்பா முதலிய நான்கு வகைகளையுடையது; எல்லாவடிகளும் நாற்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீரானேயே முடிவது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா. இப்பிரபந்தத்தில் 1, 2, 3, 6-ஆம் பாசுரங்கள் நேரிசையாசிரியப் பாக்கள்; 4, 5, 7-ஆம் பாசுரங்கள் நிலைமண்டில வாசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித்தொடையால் அமைந்தது இப்பிரபந்தம்.

தனியன் உரை.

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து
ஆசிரியப் பாவதனா லருமறைநூல் விரித்தானைத்
தேசிகனைப் பராங்குசனைத் திகழ்வகுளத் தாரானை
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

காசினியோர் தாம்	பூலோகத்திலுள்ளவர்கள்	தேசிகனை	ஆசார்யரும்
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக	திகழ் வகுளம் தாரானை	விளங்குகின்ற மகிழ்மாலையை அணிந்தவருமான
கலியுகத்தே	இக்கலியுகத்தில்	பராங்குசனை	நம்மாழ்வாரை
வந்து உதித்து	இவ்விலத்தில் வந்து அவதரித்து	மாசு அடையா மனத்து வைத்து	அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அழுக்குகள் அற்ற மனத்திலே வைத்து
ஆசிரியப்பா அதனால்	திருவாசிரியம் பிரபந்தத்தினால்	மறவாமல்	ஒருகாலும் மறவாமல்
அரு மறை நூல் விரித்தானை	தெரியவரிதான வேத சாஸ்த்ரங்களை விவரித்தவரும்	வாழ்த்துதும்	மங்களாசாஸனஞ்செய்வோம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
உரையுடன் கூடியது.

2578 செக்கர்மா முகிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி * அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு *
பலசுடர் புனைந்த பவளச்செவ்வாய் * திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக் குன்றம் *
கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல் * பீதகவாடை முடிபூண் முதலா *
மேதகு பல்கலனணிந்து * சோதி வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப * மீதிட்டுப்
பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப * நச்சுவினைக் கவர்தலை யரவி னமளியேறி *
எறிகடல் நடுவு ளறிதுயி லமர்ந்து * சிவனய னிந்திர னிவர்முத லனைத்தோர் *
தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த * தாமரையுந்தித் தனிப்பெரு நாயக! *
மூவுலகளந்த சேவடியோயே ! * (க)

பவளச் செவ்வாய்	பவழம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையதும்
திகழ் பசும் சோதி	விளங்குகின்ற பசுமையான நிறத்தை யுடையதுமான
மரதகம் குன்றம்	ஒரு பச்சை மாமலையானது,
செக்கர் மா முகில் உடுத்து	சிவந்த பெரிய மேகத்தை அரையில் உடுத்துக் கொண்டும்
மிக்க, செம் சுடர் பரிதி சூடி	மிகவும் சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைய ஸூர்யனை சிரஸ்ஸில் அணிந்து கொண்டும்
அம் சுடர் மதியம் பூண்டு	குளிர்ந்த ஒளியையுடைய சந்திரனைக் கண்டபூஷணமாக அணிந்து கொண்டும்
பல சுடர் புனைந்து	(நக்ஷத்திரங்களாகிற) பல தேஜஸ் பதார்த்தங்களையும் (பலவகை ஆபரணங்களாக) அணிந்து கொண்டும்
கடலோன் கை மிசை	கடலரசனுடைய கையிலே
கண்வளர்வது போல்	படுத்துக்கொண்டிருப்பது போல,
பீதக ஆடை முடி பூண் முதலா மேதகு பல் கலன் அணிந்து	பீதாம்பரம், திருவபிஷேகம் கண்டிகை முதலான சிறந்த பல திருவாபரணங்களைச் சாத்திக்கொண்டு
சோதி வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப	அழகிய வாயும் கண்களும் சிவந்திருக்கப் பெற்று
பச்சை	பசுமையான
மேனி	திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் நிறமானது
மீதிட்டு மிக பகைப்ப	மற்ற ஒளிகளெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் மேலோங்கி மற்ற ஒளிகளோடு போர் செய்து கொண்டு விளங்கப்பெற்று
எறி கடல் நடுவுள்	அலை யெறிகின்ற கடலினிடையே
நச்சு வினை	விஷத்தொழிலையும்
கவர் தலை	கப்புவிட்டுக் கிளர்கின்ற (பல) தலைகளையுமுடைய
அரவு	திருவனந்தாழ்வானாகிற
இன் அமளி ஏறி	போக்யமான சயனத்தின்மீது ஏறி
அறி துயில் அமர்ந்து	யோக நித்திரையில் அமர்ந்து
சிவன் அயன் இந்திரன் இவர் முதல் அனைத்தோர் தெய்வக் குழாங்கள்	சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவ ஸமூஹங்களும்
கை தொழ கிடந்த	ஸேவிக்கும்படியாகப் பள்ளிகொண்டிருக்கிற
தாமரை உந்தி தனி பெரு நாயக	தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலே உடைய அத்விதீய ஸர்வேச்வரனே!
மூ உலகு அளந்த	மூன்று லோகங்களையும் அளந்த
சே அடியோய்	அழகிய திருவடிகளையுடையவனே! (வாழ்த்திடுக!)

* * *—[செக்கர்மாமுகில்.] ஆழ்வார், முற்ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற் பாட்டில் "அழுக்குடம்பும்" என்று தம்முடைய சரீரத்தின் தன்மையைப் பேசினார்; இந்த முதற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வைலக்ஷண்யத்தி லீடுபட்டுப் பேசுகிறார். அப்ராக்ருதமாய் ஒப்புயர்வற்றதான பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே ஒன்றை உபமானமாக எடுத்துக்கூறுவதானது "ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ" என்றபடி அவத்யமேயாயினும், ஓர் உபமானத்தைவிட்டே அநுபவித்துத்தீர வேண்டியிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களிலும் அப்படியே உபமானங்களைவிட்டே நிரூபித்திருப்பதாலும் இவ்வாழ்வார்தாமும் இங்கு ஓர் உபமானத்தை யிட்டுப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

'ப்ரஸித்தோபமை' என்றும் 'அபூதோபமை' என்றும் உவமை இரண்டு வகைப்படும்; முகம் சந்திரனைப் போன்றது—திருவடி தாமரையைப் போன்றது—என்றிங்ஙனே பேசுதல் ப்ரஸித்தோபமையாம்; இனி அபூதோபமையாவது—தமிழில் இல்பொருளுவமை எனப்படும். ப்ரஸித்தமல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் கவிகள் தம் புத்திசமத்காரத்தாலே ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதனை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கூறுதல் அபூதோபமையாம். இப்படிப்பட்ட அபூதோபமையைக் கூறுவதன் கருத்து—உபமேயப் பொருளானது ஒப்பற்றது என்பதைத் தெரிவிப்பதேயாம்.

இப்பாசுரத்தில் அபூதோபமை வருணிக்கப்படுகிறது. எம்பெருமான் திருவரையில் திருப்பீதாம்பரம் சாத்திக்கொண்டும் திருமுடியில் திருவபிஷேகமணிந்து கொண்டும் இப்படியே மற்றும் பல திருவாபரணங்களைப் பூண்டுகொண்டும், செந்தாமரை போன்ற திருவாயும் திருக்கண்களும் விளங்கவும், ச்யாமளமான திருமேனியையுடையனாய் மற்ற சோபைகளெல்லா முடையனாய்க்கொண்டு விசேஷித்து விளங்காநின்று கடலினிடையே திருவனந்தாழ்வானென்னும் திருவணையின்மீதேறித் திருக்கண்வளர்ந்தருளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப் பொருத்தமான ப்ரஸித்தோபமை ஒன்றில்லாமையால் அபூதோபமை அருளிச்செய்கிறார். மரகதப்பச்சைமயமான ஒரு மலையானது செந்நிறமான மேகத்தைப் பீதகவாடையாக உடுத்துக்கொண்டு, கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனை அணிந்துகொண்டும், கண்டிகை ஸ்தானத்திலே சந்திரனை அணிந்துகொண்டும், முத்துவடம் முதலான மற்றும் பல திருவாபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே நக்ஷத்திரங்களைப் புனைந்துகொண்டும் திரு அதரம் திருக்கண்களின் ஸ்தானத்திலே பவழமயமான ப்ரதேசங்களையுடைத்தாகியும் ஒரு கடலிலே பள்ளிகொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிராநின்றது தேவரீர் திருக்கோலமுந்தாமுமாய்த் திருப்பள்ளிகொண்டருளின் நிலைமை—என்றாராயிற்று.

செக்கர் என்று சிவப்பு நிறத்துக்கும் செவ்வானத்துக்கும் பெயர்; இங்கே, சிவந்த மேகமென்றும், செவ்வானத்தில் தோன்றிய மேகமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேகங்கள் மலைச்சாரலிற் படியுமாதலாலும், செக்கர்மாமுகில் படிந்திருந்தால் பீதகவாடை யுடுத்தாற்போலிருக்குமாதலாலும் "செக்கர்மா முகிலுடுத்து" எனப்பட்டது. எம்பெருமான் உபமேயம்; மலை உபமானம்; பீதாம்பரம் உபமேயம், செக்கர்மாமுகில் உபமானம்.

"கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்" என்ற திருவபிஷேகத்திற்கு ஸூர்யனை ஒப்புச்சொல்லுவதுண்டாதலால் "மிக்கசெஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி" எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய கிரீடத்திற்கு ஆதாரமான ஸூர்யன் உபமானமாகப் போராமையால்

மிக்க செஞ்சுடர் என விசேஷிக்கப்பட்டது. பரிதி என்கிற வடசொல் ஸாக்ஷாத்தாக ஸூர்யனைச் சொல்லாதாகிலும் தமிழில் இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப் பேராயிருக்கும். இங்கு உபமானமாகிய மலை ஸூர்யமண்டலம் வரை ஓங்கியிருப்பதாகக் கொண்டால் ஸூர்யன் கிரீடஸ்தானத்திலே ஆவன்.

மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களில் 'சந்த்ரஹாரம்' என்பது ஒன்று; அது சந்திரன் வடிவமாக அமைக்கப்படுமாதலால் அப்பெயர்கொண்டதாகிறது. சந்திரனுக்கு மலையினுடைய ஸம்பந்தம் மேற்சொன்னபடியேயாம்: ஸூர்ய சந்த்ர மண்டலம் வரையில் ஓங்கின மலை என்று கொள்க. மதி—சந்திரன்; அம்—சாரியை.

பலசுடர் என்றது ஆகாசத்திலுள்ள மற்றும் பல நக்ஷத்ராதி தேஜஸ் ஸமூஹங்களைச் சொன்னபடி. திருவாபரணங்களில் நக்ஷத்ரஹாரமென்பதுமொன்று. புனைந்த என்று பாடமானபோது பெயரெச்சமாகி மரதகக்குன்றத்திற்கு விசேஷணமாகக்கடவது.

பவளச்செவ்வாய்—'ப்ரவாளம்' என்ற வடசொல் பவளமெனத் திரியும். வாய் என்று இடங்களைச் சொன்னபடி. மலையிற் பல இடங்களில் பவளமுண்டாதலால் பவளங்களாற் சிவந்த இடங்கள் "கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தம் அடியுமஃதே" என்றும் "பவளவாய் கமலச்செங்கண்" என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்ய அவயவங்களுக்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்டன.

திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக்குன்றம்—பசுமை சிவப்பு கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத்திருவுருவத்திற்கு மரதகக் குன்றத்தை [—பச்சைமாமலையை] உவமை கூறினார். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமானுடைய துளக்கலாகாமைக்கும் வளர்த்திக்கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, காணப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களைப் போக்கும் குளிர்ந்த தன்மையும் எப்போதும் நிவாஸஞ்செய்வதற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங்கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாகமாட்டாமையால், திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகம் என்று குன்றம் விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்டதொரு குன்றம் உலகில் எங்குமில்லை; இருந்தாலும் அது கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வது அஸம்பாவிதம்; ஆக இத்தனையும் ஸம்பாவிதமாகில் எம்பெருமான்படிக்குப் போலி சொல்லலாமாய்த்து.

செக்கர்மா என்று தொடங்கி, கண்வளர்வதுபோல் என்னுமளவும் உபமானத்தை விவரித்து முடித்து, இனி பீதகவாடை என்று தொடங்கி உபமேயமான எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் இழிகிறார். செக்கர்மாமுகிலுக்கு உபமேயம் பீதகவாடை; மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிக்கு உபமேயம் முடி (அதாவது-கிரீடம்); அஞ்சுடர் மதிக்கும் பலசுடர்கட்கும் உபமேயம் பூண்முதலாமேதகு பல்கலன். பூண் என்பது ஆபரணஸாமாந்யத்துக்குப் பேராயினும் இங்கே சந்த்ரஹாரமென்கிற ஆபரண விசேஷத்தைக் குறிக்குமென்க. மேதகு—மேவத்தகு என்றபடியாய், (திருமேனிக்குப்) பொருந்தத்தக்கன என்றதாம். மெய்தகு என்றும் பாடமுண்டாம்; மெய்—திருமேனி. கலன்—ஆபரணம். மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப—எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பீதகவாடையின் சோதி ஒரு நிறமாகவும், திருவபிஷேகத்தின் சோதி மற்றொரு நிறமாகவும், திவ்ய பூஷணங்களின் சோதி வேறொரு நிறமாகவும், திருவாய் திருக்கண் முதலிய அவயவங்களின் சோதி மற்றுமோர் நிறமாகவும் இப்படிப் பலவகை நிறச்சோதிகள் இருந்தாலும் திருமேனியின் நிறமாகிய * பாசியின் பசும்

புரம்போன்ற திருநிறமே யற்ற எல்லாச் சோலைகளோடும் போரிட்டு வெற்றிபெற்று விளங்குகின்றதாம். மேனி என்று உடலுக்கும் நிறத்துக்கும் பேர்; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. பசுமை நிறமானது; (மீதிட்டு மிகப்பகைப்ப—மிகப்பகைத்து மீதிட என்று விகுதி மாற்றிக் கூட்டியுரைக்கலாம்.) என்னுடைய சோலையின் முன்னே உங்களுடைய சோலை எப்படி விளங்கலாம் என்று போராடித் தானே மேற்பட்டதாயிற்றும். மீதிடுதல்—வெற்றி பெறுதல் என்னலாம். ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய திவ்யசோலைகளை வருணித்ததாயிற்று. இனி பள்ளிகொள்ளுமழகைப் பேசுகிறார்.

க்ஷீராப்தியில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் துயில்கொண்டருளி, சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலான தேவர்களால் தொழப்படுமவனே! தாமரைபூத்த திருநாபியையுடைய [illegible]னே! பல்பொருள்கள் மாயவிகாரங்கள் சேர்ந்த மூவுலகுமளந்தவனே! [illegible] [illegible]—என்றவாறு.

திருமேனியழகினால் துயில்கொண்ட அழகினால் இவ்வாழ்வார் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தாரையையே ஒரு விஷயமாற்றேறே. பாசுரத்தை முடிக்கமாட்டாமல் "மூவுலகளந்த சேவடியோயே!" என்று கண்ணுறு அழைத்து விடுக்கிறார்.

கண் + செவி—கட்செவி; சத்துருக்கள்மேல் விஷத்தை உமிழும் தொழிலையுடைய வாயையுடைய திருவனந்தாழ்வான். கவர்தலை—கப்புவிட்டுக் கிளர்கின்ற தலைகளையுடைய என்பது சப்தார்த்தம்; பலபல தலைகளையுடைய என்பது தாத்பரியம். அமளி—படுக்கை. அறிதுயில்—யோகநித்திரை. சேவடியோய்—சேவடியோன் என்பதன் விளி. (க)

2579 உலகுபடைத் துண்டவெந்தை * அறைகழல் சுடர்ப்பூந் தாமரை சூடுதற்கு *
அவாவா ருயிருருகியுக்க * நேரியகாத லன்பிலின்பீன் தேறல் *
அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்பு விட்டு - * ஒருபொருட்
கசைவோரசைக * திருவொடு மருவிய இயற்கை * மாயாப் பெருவிறலுலகம்
மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினும் * கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே (உ)

உலகு	உலகங்களை	ஒரு பொருட்கு	அல்பத்தரமான வேறு பலனுக்காக
படைத்து	சிருஷ்டித்தும்	அசைவோர்	அலைகின்றவர்கள்
உண்ட	(பிரளய காலத்தில்) விழுங்கிய	அசைக	அப்படியே அலையட்டும்; (அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை?)
எந்தை	ஸர்வேச்வரனுடைய	திருவொடு மருவிய இயற்கை	செல்வத்தோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கையாகிற நித்ய ஐச்வரிய நிலைமையோடு கூடின
அறைகழல் சுடர்ப் பூந்தாமரை	ஆபரணவொலி பொருந்திய திருவடிகளாகிற அழகிய தாமரை மலர்களை	மாயா பெருவிறல்	அழியாத பெருமிடுக்கையுடைய
சூடுதற்கு	சிரோபூஷணமாக அணிவதற்கு	உலகம் மூன்றினொடு	மூவுலகுக்கும் காரணமாயிருக்கின்ற பொன்னை
அவாவு	ஆசைப்படுகின்ற	நல் வீடு	உத்தமமான மோக்ஷபதவி பொன்னை (ஆகிய இவற்றை)
ஆர் உயிர்	அருமையான ஆத்மாவானது	பெறினும்	பெறுவதாக இருந்தாலும்
உருகி உக்க	கரைந்து சிதிலமாக	தெள்ளியோர்	விவேகிகளுடைய
நேரிய காதல்	(அத்தன்மையானதால்) [illegible] பக்தியாகிய	குறிப்பு	அபிப்பிராயமானது
அன்பில்	ஆசைப் பெருக்கத்தில் உட்பட்டு	கொள்வது எண்ணுமோ	பெற்றுக்கொள்ளுவதை நினைக்குமோ?
இன்பு ஈன்	இன்பத்தைக் கொடுக்கிற		
தேறல்	தேன்போலிருக்கிற (அத்தகைய தேறலாகிய)		
அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்பு விட்டு	அமிர்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கியிருக்கையாகிற பெருமையை விட்டிட்டு		

***—[உலகுபடைத்து.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியழகை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்படி பரமவிலக்ஷணனான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சென்னியிற் சூடவேணும் என்று ஆவல்கொண்டிருப்பதேயன்றோ புருஷார்த்தம்; இவ்வுலகிலுள்ள பாவிகள் இதனை யறியாதே 'பிள்ளைவேணும் குட்டி வேணும் சேலைவேணும் செல்வம்வேணும்' என்று க்ஷுத்ர பலன்களையெல்லாம் விரும்பி இட்டுக்கொடுப்பாரையென்று கண்டவிடமெல்லாம் அலைந்து திரிகிறார்களே! அந்தோ! இது என்ன கொடுமை! என்று முதலிலே திருவுள்ளம் நொந்து, அப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ரர்களைப் பற்றி நாம் என் கவலைப்படவேணும்? அவர்கள் இப்படி அலைந்துழலட்டும்; "உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவே வேண்டா; பகவத்பக்தி தலையெடுத்த மஹான்களும் இப்பூமியின்கண் இருக்கிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய அத்யவஸாயத்தைக் கண்டு நாம் உகப்போம் - என்று பரமபக்தர்களுடைய அந்தரங்க வ்ருத்தியைப் பேசி மகிழ்கிறார் இப்பாட்டில்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில்—"கேடில் சீர் வரத்தனாய்க் கெடும் வரத்தயனரன், நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தனாடு நண்ணினும், வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும், கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு இப்பாசுரமருளிச்செய்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக்கது. எம்பெருமானைக்கிட்டி அநுபவிப்பதிலுங்காட்டில் அவ்வநுபவத்தைப்பற்றின மநோரதமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாகில் அதுவே சிறக்குமென்பது ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களுடைய ஸித்தாந்தம்; அதைத்தானருளிச்செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். ப்ரஹ்மலோக ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்தாலும் ருத்ரலோக ஆதிபத்யம் கிடைத்தாலும் இந்த்ரலோகமாளும் பாக்கியம் வாய்த்தாலும், பரம புருஷார்த்தமாகிய ஒன்றான பரமபதாநுபவமே கிடைப்பதானாலும் இவற்றையெல்லாம் ஒரு புருஷார்த்தமாகவே மதிக்கமாட்டேன்: பின்னை எனக்கு எதிலே ஊற்றமென்றால் 'எம்பெருமானோடு கூடவேணும், எம்பெருமானோடு சேரவேணும்; என்று மநோரதங்கொண்டிருப்பதல்லவோ, அதுதான் எனக்குப் பரம போக்யம் என்றார்.

இஷ்டமான விஷயத்தை அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அநுபவிப்போமென்னும் மநோரதமே சிறந்ததென்பதை அநுபவசாலிகள் எளிதில் உணர்வர். [illegible] எப்பொழுதும் நித்யமாயிருக்கும்படியானது மநோரதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று ஒருவனுக்கு ஆவல் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; ஒருநாள் போய் ஸேவித்து வந்து விட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை தீர்ந்துவிட்டதாகும்; அங்ஙனல்லாமல் மநோரதமேயாய்ச் செல்லுமாகில் அது நெடுநாளைக்கு ஸ்வாத்யமாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதல், பஞ்சகச்சவேஷ்டி உடுத்துக்கொள்ளுதல் முதலிய அலங்காரகாரியங்களில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உள்ள ஆவல் க்ருதார்த்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இங்கு ஒரு உதாஹரணமாகக் காட்டத்தகும். ஆகவே அநுபவ ஸித்திகாலத்திற் காட்டிலும் அநுபவப் பாரிப்பு நிலைமையே சிறந்ததென்பது விளங்கும்.

ஆதியில் உலகங்களைப் படைத்தும் பிரளயம் வந்தபோதே அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளி ரக்ஷித்தும் வருகிற எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் சிரமேல் அணிந்து கொள்ளவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, அந்த ஆவலினால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாக உருகி, மேன்மேலும் பரபக்தி பரமபக்திகள் தலையெடுத்து, அப்படிப்பட்ட பராபக்தி

நிலைமையிலே அமர்ந்திருக்கை தானே பரமபோக்யமானது ; எம்பெருமானது திருவடிகள் தம்மேல் வந்து சேரவேண்டா ; திருநாடும் வாய்க்கவேண்டா ; வழுவிலாவடிமைசெய்யப் பெறவேண்டா ; “இவை நமக்கு வாய்க்கவேணும்” என்கிற ஆவல் ஒன்றுமாத்திரம் அவர் தம் நெஞ்சில் நடையாடுமேல் போதுமானது ; இந்த ஆவல்தான் அமுதவெள்ளம். இப்படிப் பட்ட ஆவல் பூண்டு “என் கண்ணிணைகளென்றுகொலோ களிக்கும் நாளே.” “மாயோனை மனத்தூணே பற்றிநின்று என் வாயார என்று கொலோ வாழ்த்துநாளே” “அடியவரோடு என்று கொலோ அணுகுநாளே” “என் மலர்ச்சென்னி என்று கொலோ வணங்கு நாளே” “அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கொலோ இருக்குநாளே” என்றிவை போன்றன பல பாசுரங்களை வாய்வெருவிக்கொண்டு இதுவே ஒரு ஆனந்தமாகப் போது போக்க ப்ராப்தமாயிருக்க; இந்தப் போதுபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறைசோறு முதலிய அற்பபலன்களை அபேக்ஷித்து அங்குமிங்கும் அலைந்துழல்கின்ற பாமரர்கள் அப்படியே அலையட்டும் ; அவர்கள் மக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன ? என்கிறார் ஒருபொருட்கசைவோர் அசைக என்னுமவையால்.

தெளிந்த ஞானமுடைய மஹான்கள் இப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ர பலன்கள் கையிலே ஸித்தமாக வந்து சேர்ந்தாலும் உதறித்தள்ளி விடுவர்கள் ; கீழ்ச்சொன்ன அமுதவெள்ளத் திலேயே அவர்கள் ஊன்றி யிருப்பர்கள் என்கிறார் மேல்.

திருவொடுமருவிய இயற்கை பெறினும், மாயாப் பெருவிறல் பெறினும், உலகம் மூன்று பெறினும், நல்வீடு பெறினும் தெளிவோர் குறிப்பு (இவற்றை) கொள்வதெண்ணாது. “கூடுமாசையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்றபடி எம்பெருமானோடு கூடவேணுமென்கிற ஆசையொன்றையே தெளிவோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றவாறு. இங்குத் தெளிவோர் என்றது திருமழிசைப்பிரானையும் அவர்போல்வாரையும்.

“அவாவாருயிருருகியுக்க” என்று தொடங்கிச் “சிறப்பு விட்டு” என்ற வரையில் அவா காதல் அன்பு இன்பு தேறல் அமுதம் என்று ஒருபொருட் பன்மொழிகளை இணைத்துத் தொடுத்திருப்பதனால் பகவானுடைய திருவடிகளை முடிமேலணிந்து கொள்வதை ஆசைப் படும் விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான ஆதரம் அளவற்றதென்பது நன்கு வெளிப்படும். அவாவாருயிர் என்றவிடத்து ‘அவா ஆர்’ என்றும் பிரிக்கலாம் ; ஆசை நிரம்பிய என்று பொருளாம்.

ஒருபொருட்கு அசைவோர் அசைக—ஸம்ஸாரிகள் விரும்பும் பொருள்களை ஆழ்வார் தமது திருவாக்காலே சொல்லவும் கூசி ஒருபொருட்கு என்கிறார். திருவொடுமருவிய இயற்கை—காலாந்தரத்தில் அழிந்துபோகக்கூடிய ஐச்வரியமன்றிக்கே எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடிய ஐச்வர்யத்தைப் பெற்றாலும் என்றபடி. மருவுதல்—எப்போதும் கூடியிருத்தல். இயற்கை—தன்மை ; ஐச்வர்யத்தோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் தன்மையாவது நித்ய ஸ்ரீமானாக இருக்கை. அப்படிப்பட்ட நிலைமையையும் தெளிவோர் குறிப்பு வேண்டார்களாம்.

மாயாப்பெருவிறல்—ஐச்வரியம் அளவற்றிருந்தாலும் அவற்றை அநுபவிப்பதற்கு உறுப்பான சக்தி பூர்ணமாக இல்லாவிடில் பயனில்லையே ; அந்த சக்தியும் கூடவே கிடைக்கப் பெற்றாலும் அப்போதும் வேண்டார்கள் என்றபடி. மாயா—மாய்தலாவது

அழிதல்; அழியாத என்கை. உலகம்மூன்றினோடு—கீழே சொன்ன நித்யமான ஐச்வர்யம் என்றுமாத்திரமேயல்ல; மூவுலகத்தோரும் ஆளும்படியான பெருஞ்செல்வம் கைபுகுந்தாலும் வேண்டாரென்கை. பலசொல்லி என்? அவை ஐச்வர்யங்களுக்கும் மேற்பட்டதான மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தாலும் பெறுவதாயிருந்தாலும் "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்றும், "இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்றும் [பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி] [வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷ:] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த மோக்ஷாநந்தத்தையும் ஒரு பொருளாக மதியார்களென்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—ஸம்ஸாரிகளைப்போலே க்ஷுத்ரபலன்களை விரும்பி ஆழ்வார்கள் விசேஷஜ்ஞரைப்போலே பகவத்விஷயத்தில் அநுராகம் மிக்கிருப்பதே நமக்கு ப்ராப்தம் என்று நிர்ணயித்து. ... ... (௧)

2580 குறிப்பில்கொண்டு நெறிப்பட * உலகம் மூன்றுடன் வணங்குதோன்று புகழ், ஆணை*
மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில் முதல்வனாகி * சுடர்விளங்ககலத்து *
வரைபுரை திரைபொரு பெருவரை வெருவர* உருமுரலொலி மலி நளிர்கடற்படவர
வரசு உடல்தடவரை சுழற்றிய * தனிமாத் தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே
இசையுங்கொல்!* ஊழிதோறூழியோவாதே. (௨)

மூன்றுலகம்	மூவுலகங்களும்	பெரு வரை வெருவர	குலபர்வதங்களும் அஞ்சும்படியாக
நெறி பட	நல்வழிபடிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	உரும் முரல் ஒலி மலி	இடிபோல் ஒலிக்கின்ற கோஷம் நிறைந்ததும்
குறிப்பில் கொண்டு	திருவுள்ளம்பற்றி,	நளிர்	குளிர்ச்சியையுடையதுமான
உடன்வணங்கு தோன்றுபுகழ்	அவ்வுலகங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வணங்கப்பெற்றமையால் ப்ரஸித்தமான கீர்த்தியையுடையவனும்	கடல்	கடலில்,
ஆணை மெய் பெற நடாய	தனது ஆஜ்ஞையைத் தடையின்றிச் செலுத்துமவனும்	படம் அரவு அரசு உடல்	படங்களையுடைய ஸர்ப்பராஜனான வாஸுகியின் உடலை
தெய்வம் மூவரில் முதல்வன் ஆகி	மூன்று மூர்த்திகளுக்குள்ளே ப்ரதானனாய்	தட வரை	(மந்தரமென்கிற) பெரிய மலையிலே
சுடர்விளங்கு அகலத்து	திருவாபரணச் சோதி விளங்குகின்ற திருமார்பையுடையவர்,	சுழற்றிய	சுற்றிக்கடைந்தவனும்,
வரை புரை	மலைபோன்ற	தனி	அத்விதீயனுமான
திரை	அலைகள்	மா தெய்வம்	பரதேவதையினுடைய
பொரு	எதிர்பொருந்த அலை,	அடியவர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
		நாம் இனி ஊழி தோறு ஊழி ஓவாது ஆள் ஆக இசையும் கொல்	நாம் இனி எல்லாக் காலமும் இடைவிடாது ஆட்பட்டிருக்கப் பொருந்துமோ.

* * *—[குறிப்பில்கொண்டு. பகவத்பக்தியைப் பற்றிப் பேசினார் இப்பாட்டில்; பகவானோடு நின்றவிடாமல் பாகவதாளவுஞ்சென்ற பக்திபண்ணுகை ஸ்வரூபமாதலால் அப்படிப்பட்ட பாகவதபக்தி நமக்கு இனி என்றைக்கும் தவறாமல் நிச்சயமாக வாய்க்கக் கூடுமோவென்று அந்த விஷயத்தில் தமக்குண்டான ஆசையை வெளியிடுகிறார் இதில்.

குறிப்பில்கொண்டு என்று தொடங்கித் தனிமாத் தெய்வம் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறார். உலகம் மூன்று நெறிப்படக் குறிப்பில் கொண்டு உடன்வணங்கு தோன்றுபுகழ்—தன்னாலே படைக்கப்பட்ட மூவுலகங்களும் தீவழியில் செல்லாமல் நல்வழியில் படிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே அவை நல்வழிபடிந்து தன்னை வணங்க அதனால் எங்கும் பரந்த புகழையுடையவன் என்கை.

ஆணை மெய்பெற நடாய—ஆணையாவது ஆஜ்ஞை; எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாவது—சாஸ்த்ரம்; "ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே—ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:" என்று எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்திருக்கிறபடி ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் முதலிய சாஸ்த்ரங்களாகிற திவ்யாஜ்ஞையைத் தடையின்றி எங்கும் நடத்துபவன் என்கை. "கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினால் அருள்செய்து" என்றபடி தன்னாலே அளிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் பழுதுபடாதபடி அவற்றை உலகில் நன்கு ப்ரசாரம் செய்விப்பவன் என்றவாறு.

தெய்வம்மூவரில்முதல்வனாகி—அரி அயன் அரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று தெய்வங்களுள் முதல் தெய்வமாய் நின்றிருக்கை. "ஆணை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில்" என்று சேர்த்து நடாய என்பதை தெய்வம் மூவர்க்கும் விசேஷணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும். அப்போது, எம்பெருமானுடைய தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை உள்ளபடி பரிபாலிக்கின்ற பிரமன் சிவன் இந்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் நியாமகன் என்று பொருளாம். இப்போது, மூவரில் என்றது மூவர்க்கும் என்றபடி.

சுடர்விளங்கு அகலத்து—சுடராவது தேஜஸ்ஸு; திருவாபரணங்களாலுண்டாகும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திருவாபரணச் சோதியாலே பளபளவென்று மின்னுகின்ற திருமார்பையுடையவன் என்றபடி.

வரைபுரைதிரைபொரு என்று தொடங்கித் தடவரைசுழற்றிய என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியம். துர்வாஸமுனிவரின் சாபத்தால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் கடலில் ஒளிந்து மறைந்துவிடவே அசுரர்கள் போருக்கு அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அருளாணைத் தந்துவிட்டபடி அசுரர்களோடும் ஸந்திசெய்துகொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றிக் கடலைக் கடையலாயினர். அப்போது மந்தரமலை நடுக்கடலிலே அமிழ்ந்துவிட, தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ளத் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவங்கொண்டு அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டுதாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தான். அப்போது, வாஸுகி நாகத்தின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வல்லமையில்லாதவராய் நிற்க அதுநோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்து தேவர்கள் பக்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தான் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கடைகிற அக்காலத்தில் கடலானது மிகவும் பயங்கரமாக இருந்ததென்பதைக் கூறுகின்றது வரைபுரை திரைபொரு என்று தொடங்கி. அப்போது கடலில் ஸாதாரணமான அலைகள் கிளம்பவில்லை; ஒவ்வொரு அலையும் ஒவ்வொரு மலை பெயர்ந்தாற்போலே பெயர்ந்து எழுந்தன. புரை—உவமவுருபு; மலைபோன்ற [பெருப்பெருத்த] அலைகள், பொரு—மோதப்பெற்ற; இது கடலுக்கு விசேஷணம். உருமுரலொலிமலி என்பதும் கடலுக்கு விசேஷணம். கடைகிறகாலத்தில் கடலில் உண்டான த்வனியானது இடியிடித்தாற்போ

யிருந்ததாம். அந்த நீலவர் குலபர்வதங்களையும் அடக்கி அசைக்கவற்றாயிருந்தமை தோற்றப் பெருவரைவெருவர எனப்பட்டது. உரும் என்றும் உருமு என்றும் இடிக்குப் பெயர்; உரும் முரல் என்று பிரிக்க. இடிபோலே முழங்குகின்ற [கோஷிக்கின்ற] யாதொரு ஒலியுண்டு, அது மலி—நிறைந்திருக்கிற என்றபடி. "வரைபுரைதிரை பொரப் பெருவரை வெருவுற" என்ற பாட்டும் நோக்கும்.

தண்கடல்—குளிர்ந்த கடலிலே. கடலுக்கு இயற்கையாகவுள்ள குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; கீழ்ச் சொன்னபடி பயங்கரமாயிருக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் பட்டமாத்திரத்தில் குளிர்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட கடலிலே மத்தாக நாட்டின மந்தரமலையிலே வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகயிறாகக் கட்டிச் சுழற்றிய யாதொரு தனிமாத் தெய்வமுண்டு—ஒப்புயர்வற்ற பரதேவதை, அதற்கு நாம் ஆளாவதிலுங்காட்டில், அதற்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அடியவர்களுண்டே, அவர்கட்கு [ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு] இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் நாம் ஆட்பட்டிருக்க வாய்க்குமா? இப்படிப்பட்ட மஹா பாக்யமும் நமக்குக்கிடைக்குமோ? என்றாராயிற்று.

ஆளாகவே என்ற விடத்திலுள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து "அடியவர்க்கே" என்று கூட்டிக்கொள்ளலாம். பிரயோஜனாந்தரபரரான தேவதைகளுக்காகத் தன் உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்தானென்கிற மஹோபகாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஆட்பட்டிருக்க விரும்பினாராயிற்று.

ஊழிதோறூழி—ஊழிதூழிதோறு என்கை. ஊழியாவது காலம்; ஸகல காலமும் என்றபடி. ஓவாது என்றது - நடுவில் ஒரு க்ஷணமும் பாழாகாமல் என்றவாறு. (௩.)

2581 ஊழிதோறூழி யோவாது * வாழியவென்று யாம்தொழ விசையுங்கொல்? *
யாவகை யுலகமும் யாவரு மில்லா * மேல்வரும் பெரும்பாழ் காலத்து * இரும்பொருட்
கெல்லா மரும்பெறல் தனிவித்து * ஒருதானாகித் தெய்வநான்முகக் கொழுமுளை
யீன்று * முக்கணீசனொடு தேவுபலநுதலி * மூவுலகம் விளைத்த வுந்தி *
மாயக்கடவுள் மாமுதலடியே. (௪)

யாவகை உலகமும்	எவ்வகைப்பட்ட லோகங்களும்
யாவரும் இல்லா	எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளும் இல்லாமலிருந்த
மேல் வரும் பெரு பாழ் காலத்து	கீழ்க்கழிந்த மஹா ப்ரளய காலத்தில்
இரு பொருட்கு எல்லாம்	எண்ணிறந்த ஆத்ம வஸ்துக்களுக்கெல்லாம்
பெறல் அரு தனி ஒரு வித்து தான் ஆகி	பெறுதற்கரிய மூவகைக் காரணமும் தானேயாய்க்கொண்டு
தெய்வம் நான் முகன் கொழு முளை ஈன்று	நான்முகக்கடவுளாகிற சிறந்த ஒரு முளையைப் படைத்து
	(அதின் மூலமாக)
முக்கண் ஈசனொடு பல தேவு நுதலி	முக்கண்ணனான சிவன் முதலிய பல தேவதைகளை உண்டாக்கி
	(ஆக இவ்வகையாலே)
மூ உலகம் விளைத்த உந்தி	மூன்று லோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபியை உடையவனாய்
மாயன் கடவுள்	ஆச்சர்யபூதனாய் ஸர்வோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய
மா முதல் அடியே	(உந்திக்கமலத்திற்கு) மூலகாரணமான திருவடிகளையே
ஊழி ஊழி தோறு	ஸர்வகாலமும்
ஓவாது	இடைவிடாமல்
வாழிய என்று யாம் தொழ	'வாழ்ந்திடுக' என்று நாம் சொல்லி வணங்கும்படியாக
இசையும் கொல்	(பாக்கியம்) வாய்க்குமோ.

* * *—[ஊழிதோறூழி.] இப்பாட்டில் "தமியேன் தெய்வத் தடியவர்க்கின் னமுதாய வாசவே இசையுங்கொல்" என்று பாகவதசேஷத்வம் நமக்குக் கிடைக்குமா? என்று மநோரதித்தார்; பாகவதர்களை அநுவர்த்தித்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் எப்போதும் "பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு...உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதைப்பார்த்து 'இவர்களுடைய காலக்ஷேபமேயன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்; இவர்களைப்போல இடைவிடாது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநமே பண்ணிக்கொண்டிரா நின்றார்கள்; இது மிக அழகாயிராநின்றது; இப்படிப்பட்ட போதுபோக்கு நமக்கும் கிடைக்குமாகில் நன்றாயிருக்குமே!' என்று கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் வாய்க்குமா வென்கிறார் இதில்.

யாவகையுலகமும் என்று தொடங்கி மாயக்கடவுள் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகிறார். "பன்மைப் படர் பொருளாதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே, தொன்மைமயக்கிய தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்தே" என்ற பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். சேதநவர்க்கங்களிலும் அசேதநவர்க்கங்களிலும் ஒன்றுமில்லாதபடி மஹாப்ரளயம் சேர்ந்தகாலத்தில், தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே எண்ணிறந்தவைகளாய் அசித்தோடே கலசிக்கிடப்பனவான ஜீவவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான்.

தனிவித்து ஒரு தானாகி—தான் ஒரு தனிவித்தாகி என்று அந்வயிப்பது. வித்தாகி என்னாமல் ஒரு வித்தாகி என்னாமல் ஒரு தனிவித்தாகி என்றதனால் - நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரி காரணம் உபாதான காரணம் என்கிற மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமான் தானேயாயிருப்பன் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. உலகில் குடம் துணி முதலிய வஸ்துக்கள் உண்டாவதானால் மேற்சொன்ன மூன்று காரணங்களும் அமையவேண்டும்; பானைக்கு மண் உபாதான காரணமென்றும், சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியவை ஸஹகாரிகாரணமென்றும், குயவன், காலம், அத்ருஷ்டம் முதலியன நிமித்தகாரணமென்றும் சொல்லப்படும். கார்யவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இருந்தாக வேண்டுமாகில் ப்ரபஞ்சமாகிற கார்யத்திற்கு எது உபாதானகாரணம்? எது ஸஹகாரி காரணம்? எது நிமித்தகாரணம்? என்று கேள்வி பிறக்குமே; எம்பெருமான் தானே மூவகைக் காரணமுமாகிறானென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இஃது இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல்வரும் என்பதற்கு, கீழே கழிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதல் விபரீதலக்ஷணை யென்க. இங்கு வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி—"மேலென்றது பண்டென்றபடி; வருமென்றது போனவென்றபடி."

அரும்பேறு என்றது நிர்ஹேதுகத்வத்தைக் காட்டும். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமான தொரு காரண வஸ்துவானது ஸம்ஸாரிகளிடத்திலுள்ள இருவினையும் தானேயேற்று மூலக் காட்டிக் காரியம் செய்ததென்கை. அன்றி, ஒருவருடைய முயற்சியால் பெறமுடியாதது.

அத்வாரக ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்படும். எம்பெருமான் தானே நேராக ஸ்ருஷ்டிப்பது அத்வாரகஸ்ருஷ்டியாம்; ஒருவன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிப்பது ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டியாம். அண்டஸ்ருஷ்டி வரையில் தானே ஸ்ருஷ்டிப்பதாதலால் அது அத்வாரகஸ்ருஷ்டி. இவ்வருளுள்ளவற்றை நான்முகன் மூலமாக ஸ்ருஷ்-

[illegible] இதைச் சொல்லுகிறது மேல் டிக்கிறுவகையாலே: இவற்றின் சிருஷ்டி ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டி. [illegible] கப்பும் கிளையும் காயும் கனியும் [illegible] தெய்வங்களுக்கோர் முதலாமென்று என்று. [illegible] உண்டாக்கிறபடியால் நான்முகன் இங்கு ஒரு முனியாகக் கூறப்பட்டான். [illegible] இப்பாசுரத்தில் காரியவர்க்கங்களெல்லாம் [illegible] என்றது சிறந்த அங்குரம் என்றபடி. [illegible] பரங்கான யோக்யதையை உடையவன் பிரமன் என்றவாறு.

"நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்" என்றபடி பிரமன் முதன்முதலாகச் சிவனைப் படைத்தனனாதலால் முக்கணீச [illegible] என்றும், பிறகு அட்டவே பல தேவதைகளையும் சிருஷ்டித்தனனாதலால் தெய்வத்திரள் [illegible] என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டியாலே உண்டாக்கின [illegible] என்றார். இப்படி [illegible] மூலகந்தம் திருநாபியாகையாலே மூவுலகம் விளைத்த உந்தி என்றார். இப்படி [illegible] ஞானசக்திகளையுடைய [illegible] பட்ட. திருவுந்தியையுடைய மாயக்கடவுளனவு—ஆச்சரியமான [illegible] ஸர்வேச்வரன்; அவனுடைய திருவடிகளை, வழிதோறும் போவது [illegible] தொழ விசையுங்கோள்.

நாமும் அத்திருவடிகளை ச்ரமப்படுத்திக் காரியம் கொண்டவர்களைப்போலே ஆகாமல் அவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடப் பெறவேணும். வாழிய—அசைச்சொல் [illegible] முற்று. ... . (௨)

2582. மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி * மண்முழுதுமகப்படுத்து-*ஒண்சுடரடிப்போ
தொன்று விண்செலீஇ *நான்முகப்புத்தேள் நாடுவியந்துவப்ப*வானவர் முறைமுறை
வழிபட நெறீஇ *தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையது
மாய்* இருநாயிரம் மலர்ந்தன்ன * கற்பகக்காவு பற்பலவன்ன *
முடிதோளாயிரம் தழைத்த * நெடியோய்க்கல்லது அடியதோவுலகே. (௩)

மா முதல் அடி போது ஒன்று கவிழ்த்து அலர்த்தி	(உலகங்களுக்கெல்லாம்) [illegible] திருவடிகளில் ஒன்றை [illegible]
மண் முழுதும்	பூமியை எல்லாம்
அகப்படுத்து	திருவடிக்குள்ளடக்கி [illegible]
ஒண் சுடர் அடி போது ஒன்று	அழகிய தேஜஸ்ஸை [illegible] மற்றொரு திருவடித் தாமரையை
நான் முகன் புத்தேள் நாடு	[illegible] உலகமான
வியந்து உவப்ப	ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடையும் படியாகவும்
வானவர்	மற்றுமுள்ள தேவர்கள்
முறை முறை வழி பட	சாஸ்திர விதிப்படி ஆராதிக்கும்படியாகவும்
விண் செலீஇ நெறீஇ	ஆகாசத்திலே செலுத்தி [illegible]
தாமரை காடு மலர் கண்ணொடு	தாமரைக்காடு மலர்ந்தாற் போலிருக்கிற திருக்கண்களையும்
கனி வாய் உடையதும் ஆய்	[illegible] உடையவனாயும்
இரு நாயிரம் ஆயிரம் மலர்ந்தன்ன	[illegible]
முடி	திருவபிஷேகங்களை யுடையனாயும்
பல் பல கற்பகக்காவு அன்ன	பலவகைப்பட்ட கற்பகச் சோலைகள் போலே
தோள் ஆயிரம் தழைத்த	ஆயிரம் திருத்தோள்கள் [illegible] இருக்கப் பெற்றவனுமான
நெடியோய்க்கு அல்லதும்	பரம புருஷனான உனக்குத் தவிர (வேறு யார்க்கேனும்)
உலகு அடியதோ	இவ்வுலகம் அடிமைப்படக் கூடியதோ?

[illegible]—[மாமுதல்.] [illegible] உலகமளந்த சரிதையை அநுஸந்தித்து, 'இப்படியும் ஒரு [illegible] உண்டாவதே!' என்றீடுபட்டு ஆச்சர்யக்கடல் [illegible]

அறியமாட்டாத காரியஞ்செய்கிற மஹோபகாரகனுமிய பரமபுருஷனுக்கன்றி வேறு யாருக்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்படுமோ? எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைப் பரப்பின தெய்வத்தை நோக்கி "அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் அடிபோற்றி" என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவை எதிருமே பண்ணி அவன் திருவடிகளின்மேல் தலையுண்ட கிளைகளை நோக்கி 'ஜய விஜயீபவ' என்னக் கடவோமோ வென்கிறார்.

மாமுதல்—என்பதைத் திருவடிக்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதன்றி அண்மைவிளியாகக் கொண்டு, உலகுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணனான அப்பெருமானே! என்று ஸம்போதனமாக உரைத்தலும் ஒக்கும். போது—புஷ்பம்; அதாவது தாமரைப்பூ. அடிப்போது—பாதாரவிந்தம். அதைக் கவிழ்த்துப் பரப்பிப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டாரென்று.

நெறீஇ—செலுத்தி; சொல்லிசையளபெடை. "வானவர் முறை முறை வழிபட நெறீஇ" என்றே பெரும்பாலும் ஓதுகின்றனர். நிறீஇ என்றபாடமும், நிறுத்தி என்று அதற்குப்பொருளும் அஸ்மதாசார்யர் அருளிச் செய்தது. நெறீஇ என்ற பாடமும் பொருந்தும்; வியாக்யானத்திற்கும் இணங்கும். வானவர்—தேவர்கள், நெறீஇ—ஒவ்வழிப் பட்டு, முறை முறை—சாஸ்த்ர விதிப்படி, வழிபட—ஆராதிக்கும்படியாக என்று பொருளாகக் கடவது. நெறீஇ—இறந்தகால வினையெச்சம், நெறி—பகுதி; இ—இறந்த கால வினையெச்ச விகுதி; இகரம் ஈகாரமானதும் அளபெடுத்ததும் விகாரம். நான்முகப் புத்தேள்=புத்தேள் என்று தெய்வத்திற்குப் பெயர்; நான்முகன் + புத்தேள்; நான்முகப்புத் தேள் பிரமதேவன் என்றபடி. அவனுடைய நாடு வியந்து உவப்ப என்றது—அவனுடைய நாட்டிலே உள்ளவர்கள் 'தாமரை போல் பரம போக்யமான ஒரு திருவடி இங்கே வந்து ஸேவை ஸாதிப்பதே!' என்று ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடைய என்றபடி.

தாமரைக்காடு என்று தொடங்கி உரைக்கப்பட்ட பெருமானுடைய சில அவயவங்களையும் திருவபிஷேகத்தையும் வருணிக்கிறது. இப்படி விலக்ஷணனான பரமபுருஷனுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் அடிமைப்பட உரியதோ இவ்வுலகம்!

நெடியோன் என்பதன் முன்னிலை நெடியோய் என்பது. .... (௫)

௨௫௮௩ ஓஓ உலகினதியல்வே * ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி * படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்
தளந்து * தேர்ந்துலகளிக்கும் முதற்பெருங் கடவுள் நிற்ப * புடைப்பலதானறி
தெய்வம் பேணுதல் * தனாது புல்லறிவாண்மை பொருந்தக்காட்டி *
கொல்வன முதலா அல்லன முயலும் * இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி *
தொன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா * பன்மா மாயத்தழுந்துமா நளிர்ந்தே. (௬)

உலகு	லோகங்களை	தேர்ந்து	இப்படியாகவே இன்னும் பல ரக்ஷண வழிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டும்
படைத்து	சிருஷ்டித்தும்	அளிக்கும்	(முக்காலங்களிலும்) ரக்ஷித்துக் கொண்டே இருக்கிற
இடந்து	(ஒருகால் வராஹ அவதாரத்தில்) உத்தரித்தும்	முதல் பெரு கடவுள் நிற்ப	ஸர்வகாரணனும் பரத்வபாரமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கவும் (அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாமல்)
உண்டு	(மற்றொருகால் பிரளயம் வந்தபோது) வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தும்		
உமிழ்ந்து	மீண்டு வெளிப்படுத்தியும்		
அளந்து	(மற்றுமொருகால் த்ரிவிக்ரமனாய்) ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண்டும்		

புடை	ஏதோவொரு மூலையில் சொல்லப்பட்டும்
தான் அறி	தான்தோன்றித்தனமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியதும்
பல	பலவகைப்பட்டிருக்கிற
தெய்வம்	தேவதைகளை
பேணுதல்	ஆராதிப்பது,
தனது	தன்னுடைய
புல் அறிவாண்மை	நீசபுத்தியை
பொருந்தக் காட்டி	விளக்கக் காட்டிக்கொண்டு
ஈன்றோள் இருக்க மணை நீராட்டி	பெற்ற தாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண்ணாதே விட்டிட்டு அதி வந்ததொரு மணைக்கட்டைக்கு உபசாரம் பண்ணுவது போல,
கொல்வன முதலா	ஆடு பலிகொடுத்தல் கோழி பலி கொடுத்தலாகிற ஹிம்ஸைகள் முதலான
அல்லன முயலும்	தப்புக் காரியங்களைச் செய்ய கிளைக்கையாகிற
இனைய செய்கை	இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கின்றன;
அளி	(அந்த க்ஷுத்ரதெய்வங்களின்) ப்ரஸாதமோ
இன்பு துன்பு	ஸுகமென்று பேர் மாத்திரமான துக்கம்;
	(அதாவது என்னெனில்;)
தொல்	அநாதியாய்
மா	மஹத்தான
மாயம்	ஆச்சரியமான
பிறவியுள்	ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்
நீங்கா	ஒருகாலும் நீங்குதலின்றிக்கே
பல் மா மாயத்து	பலவகைப்பட்ட வ்யாமோஹ ஜனகங்களான சப்தாதிவிஷயங்களிலே
நளிர்ந்து அழுந்தும் ஆ	ஆழ அழுந்திக் கிடப்பதாம்;
ஓ ஓ உலகினது இயல்வு	இப்படிப்பட்ட லோகஸ்வபாவம் என்ன பரிதாபம் ஐயோ! (என்கிறார்.)

ஈ ஈ ஈ—"முடிதோளாயிரந்தழைத்த நெடியோய்க்கல்லது அடியதோருலகே" என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆழ்வார் தம்முடைய கொள்கைப்படியே உலகமெல்லாம் எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கின்றதா என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார். க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆராதிக்கின்ற க்ஷுத்ர ஜனங்களே மிகுதியாகக் காணப்பட்டனர்; பரிதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோ! ஐயோ!! இப்படியும் உலகம் பாழாய்ப்போவதே! என்று வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்—ஓ ஓ என்று கதறுகிறார். இப்படி இவர் ஓ ஓ என்று கதறுகிற கதறல் எவ்வளவு தூரம் கேட்குமென்னில், இவர்தாம் கீழ்ப்பாட்டில் பேசின மேலுலகளந்த திருவடி எவ்வளவு தூரம் சென்றதோ, அவ்வளவிலும் மேலாகவே சென்று ஒலிக்குமென்று கொள்வீர்.

இவ்வுலகின் ஸ்வபாவத்தை நாம் என்ன சொல்லுவோம்; இவ்வுலகம் செய்கிற காரியம் என்னவென்றால், நன்றிகெட்ட காரியஞ்செய்கின்றது. பிள்ளையைப் பெறுவதற்கு முன்பு பலவகைக் கஷ்டங்கள் பட்டும் பெற்றபின்பும் குறையற ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனையோ வருத்தங்கள் பட்டும் நன்மையே செய்து போருகிற மாதாவுக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்யவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அவளைத் திரஸ்கரித்துவிட்டு உபயோகமற்றதொரு மணைக்கட்டையை ஆதரித்து அதற்குக் கொண்டாட்டங்கள் செய்வாரைப்போலே இவ்வுலகத்தவர்கள், பலவகை உபகாரங்களும் செய்து போருகிற எம்பெருமானை அநாதரித்துவிட்டு ஒரு நன்றியும் செய்யமாட்டாத அசேதனப்ராயர்களான க்ஷுத்ரதெய்வங்களைக் கொண்டாடுகின்றார்களே! இது விவேகமிருந்து செய்கிற காரியமோ? அறிவு உள்ளவர்கள் இப்படியுஞ் செய்வார்களோ? எம்பெருமான் இவ்வுலகுக்குச் செய்த உபகாரங்களை இன்று நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டுமோ? இறகு ஒடித்த பக்ஷிகளைப்போலே கரண களேபரங்களை இழந்துகிடந்த இவ்வாத்மாக்களைக் கரணகளேபரங்களோடே கூட்டினதும், ஹிரண்யாக்ஷன் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன இந்நிலவுலகத்தை மஹா வராஹமாகி மீட்டுக்கொணர்ந்ததும், இவ்வுலகமெல்லாம் ப்ரளயப் பெருங்கடலில் அழிந்துபோக நேர்ந்தகாலத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஸம்ரக்ஷித்ததும், ப்ரளயங்கழிந்தவாறே பழையபடி வெளிப்பட உமிழ்ந்துவிட்டதும், நேர்ந்து பெற்றுத் தாளின்கீழ் ஆட்படுத்திக்கொண்டதும் முதலான

உபகாரங்கள் சொல்லிமுடியுமோ? இப்படிப்பட்ட உபகாரங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனன்றோ திருமால். அவனைத்தவிர வேறொரு முழு முதற்கடவுள் இவ்வுலகுக்கு உண்டோ? என்றபடி. தெய்வங்கள் அப்பெருமானுக்கன்றோ பணிவிடைகள் செய்ய ப்ராப்தம்; அவனுக்குச் செய்யாததோடு ஒரு நன்றியுஞ் செய்யமாட்டாத் தேவதாந்தரங்களுக்குப்போய்ப் பணிவிடை செய்கிற இவ்வுலகின் அவிவேகத்தை யென்ன சொல்லுவோம்! அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கு இவர்கள் செய்கிற ஆராதனம் என்ன வென்னில் ஆட்டை வெட்டிப் பலியிடுவதும் கோழியைக்கொன்று கையேற்பஞ் செய்வதும் இவைபோல்வன நீசத்தொழில்களைச் செய்வதேயாகும். இதற்குப்பலனாக அந்த தேவதைகள் கொடுப்பது என்னவென்றால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே தரைப்பட்டு அழுந்தி உழல்வதற்கு உறுப்பான ஆபாஸ லாபங்களேயாம். உண்மையில் இவை லாபங்களல்ல; நஷ்டமேயாம். இப்படிப்பட்ட நஷ்டங்களைப்பெற விரும்பி இவ்வுலகம் ப்ராப்த தேவதையைவிட்டு தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணித்திரிகின்றதே! அநியாயமாய் அனர்த்தப்பட்டுப் போகின்றதே! இதனில் மிக்க பரிதாபமுண்டோ? என்றாராயிற்று.

நன்றுநிற்க மனைநோட்டி—"போயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருகிலர்ப்பின் நீநாடிப் பெறுவாரைத், தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான், போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும் தொண்டீர் பெற்றதாயிருக்க மனை வெந்நோட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீர்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் இதனை யடியொற்றியதே. மனை நோட்டி—மனை என்றது அசேதனவஸ்துக்களெல்லாம் சொன்னபடி, நோட்டி என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. 'மனைநோட்டுமோ போலே' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க (அவாய் நிலையாக) உவமையை உள்ளடக்கி மனைநோட்டி என்றே சொன்னதன் கருத்துயாதெனில்; தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவதோடு மனை நோட்டுவதோடு ஒரு வாசியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்கு முள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம்.

மாதர்கள் ப்ரஸவித்தவுடனே பெற்ற அத்தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்தல் மனைநோட்டு வழக்கமாக ஒரு முற்காலத்தில் இருந்ததாம். ப்ரஸவித்தவுடனே ஸ்நானம் நோட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப்பதிலாக ஒரு மண்கட்டியை ஸ்நானஞ்செய்விப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இன்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம். அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவர்.

புடைப்பலதானறி தெய்வம்பேணுதல்—புடை என்றது ஒரோவொரு பக்கம் என்றபடி. வேதத்தில் ஒரோ ஒரு மூலையில் சிவன் என்றும் ருத்ரன் என்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றும் சில பதங்கள் கிடந்தால் அவற்றின் ப்ரகரணத்தையும் பொருளையும் தெரிந்துகொள்ளாது அந்த தேவதைக்குப் பரத்துவஞ் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்வார்களே சிலர்; அதைச் சொல்லுகிறது. அவ்வடிப்படியே தானறிதெய்வம் என்றதுஞ் சொல்லப்பட்டது. புத்ரலாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம், ஐச்வர்ய லாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம், ஆரோக்யலாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம் இப்படி அவரவர்கள் பற்றும் தெய்வங்கள் பலபலவாயிருப்பது பற்றிப் பலதெய்வம் பேணுதல் என்றார்.

[illegible] மனப்போக்குக்கு [illegible] ஏன்று கேட்டல் விஸ்ராம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது: "புண்ணியர் [illegible] [illegible] சொல்லுகிறது புண்ணியமாவது [illegible]. [illegible] [illegible] திருவாய்மொழியில் "[illegible]"

[illegible] ... அருளிச்செயலை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

[illegible] அவிப்பது அவி; அதாவது [illegible] இன்பு = இன்பம் [illegible] ... வேறொன்றாய் தோன்றி, வரவுத் தன்மையாகவே முடிவின்றி [illegible] ப்ராப்தமாம்.

தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய் [illegible] தேவரீர் வேறில்லை என்பதைக் கூறி முடிக்கிறார் தொன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்காப் பன்மா மாயத்து அழுந்துமா நளிர்ந்தே என்று. (௬)

2584 குளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக்கடவுளும்* தன்னொளி யிமையவர் தலைவனும்முதலா*
யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட* நிலநீர் தீகால்சுடரிரு விசும்பும்*
மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க* ஒருபொருள்புறப்பாடின்றி முழுவதும்
அகப்படக் கரந்து -* ஓராலிலைச் சேர்ந்தவெம்
பெருமாமாயனையல்லது -* ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே. (எ)

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

குளிர் மதி சடையனும்	குளிர்ந்த சந்திரனை ஜடையிலே உடையனான சிவனும்	சிறிது	ஸ்வல்பமான திருவயிற்றின் ஒரு பக்கத்தில்
நான்முகன் கடவுளும்	பிரமதேவனும்	மயங்க	கலசும்படியாக
தன் ஒளி இமையவர் தலைவனும் முதலா	நிறைந்த ஒளிபொருந்திய தேவேந்திரனும் ஆகிய இவர்கள் முதலாக	ஒரு பொருள் புறப்பாடு இன்றி	ஒரு வஸ்துவும் வெளிப்படாதபடி
யாவரும்	எல்லாப்பிராணிகளும்	முழுவதும்	எல்லாப் பொருள்களையும்
யாவகை உலகமும்	எல்லா வுலகமும்	அகப்பட கரந்து	உள்ளேவைத்து மறைத்து
அகப்பட	உட்பட	ஓர் ஆல் இலை சேர்ந்த	அத்விதீயமான வொரு ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொண்ட
நிலம் நீர் தீ கால் சுடர் இரு விசும்பும்	பூமி ஜலம் அக்நி வாயு, தேஜஸ்ஸைக்கொண்டுடைய மஹத்தான ஆகாசம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களும்	எம்	எங்களுக்கு ஸ்வாமியான
மலர் சுடர் பிறவும்	சந்திரன் ஸூர்யன் முதலிய மற்றும் சிறந்த தேஜஸ் பதார்த்தங்களும்	பெரு மா மாயனை அல்லது	மிகப்பெரிய ஆச்சர்யங்களை யுடையவனை ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்ந்து
		மற்று ஒரு மா தெய்வம்	வேறொரு க்ஷுத்ரதேவதையை
		யாம் உடையமோ	நாம் சேஷியாகக் கொள்ளுவோமோ? (கொள்ளமாட்டோம்.)

[illegible] சேதநர்க்கும் ஸ்வரூபப்ராப்தசேஷியான எம்பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழிவழி அடிமைகள் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அப்படிசெய்யாதே தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்களே! அந்தோ! இந்த

என்ன அனர்த்தம்! என்று இப்பாட்டில் கவலைப்பட்டார். ஒரு ஸம்ஸாரியாவது இவருடைய அபாயத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற்போகவே, 'இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் அவர்களைப்போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமல் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே!' என்று தம்முடைய மனவுறுதிக்கு உகந்து பேசுகிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரிகள் பற்றுகிற தேவதாந்தரங்கள் யாவும் நம்மைப்போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளைக் கொண்டு தப்பிப்பிழைப்பவர்களேயொழிய பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாம் பரிஹரிக்கவல்ல ஸர்வசக்தர்களல்லர் என்பதை விளக்க வேண்டி, 'இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே பதுங்கிக்கிடந்தவை காண்மின்' என்கிறார். எல்லாத் தெய்வங்களையும் உட்கொண்ட பரமபுருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தவிர மற்றுயாவர்க்கும் நாம் அடிமைப்பட்டவர்களல்லோம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஏர்மதிச்சடையனும் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செயல்:— "ஸாதக வேஷம் தோற்ற ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் தர்மானத்தாலே போகப்ரதானன் என்று தோற்றும்படி தாழை மடலைக் கீறித் தலையிலே வைப்பாரைப் போலே குளிர்ந்த சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்த ருத்ரனும்" என்று. இதில் "தாழைமடலைக் கீறி" இத்யாதி த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் யாதெனில்; உடலில் மூட்டை சுமந்து வருந்திக் கூலிவேலை பண்ணுகிறவர்கள் தாங்கள் கஷ்டப்படுகிறவர்களென்பது பிறர்க்குத் தெரியாமைக்காகவும் இவர்கள் போகமாக இருப்பவர்களென்று பலரும் நினைத்துக் கொள்வதற்காகவும் தாழம்பூ முதலிய பூக்களை எடுத்துச் சூட்டிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; அப்படியே சிவபிரானும் தான ஸம்ஹாரகர்த்தாவென்பதையும் ஸதாநுஷ்டானம் பண்ணிக் கஷ்டப்படுகிறவன் என்பதையும் பிறர் அறியாமைக்காகவும் 'இவன் உல்லாஸமாக இருக்கக்கூடிய போகிகன்' என்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய சந்த்ரகலையைச் சூடி அணிந்தான்போலும் என்று ஒரு விசேஷமாக அருளிச்செய்தபடி.

இந்திரன், ரம்பை ஊர்வசி முதலிய அப்ஸரஸ்ஸுகள் தன்னை நன்கு காதலிக்கும்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அதனால் மேனிநிறம் விளங்கப்பெற்றிருப்பதனால் தனியொளி என்று விசேஷிக்கப்பட்டான். ஆக முக்யமாகவுள்ள மூன்று தேவர்களைச் சொல்லவே மற்ற சேதநாசேதநங்களை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டாமை பற்றி முதலா யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட என்றார். எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்து ஸத்தைபெற்ற பதார்த்தங்களை நாம் வாய்கொண்டு சொல்லுவதும் காண்குப் பெரும் பாக்யமன்றோ என்றெண்ணி நிலநீர்தீகால் சுடரிருவிசும்பும் மலர்சுடர் என்று மீண்டும் விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார் போலும்.

சிறிதுடன் மயங்க என்பதற்குப் பலவகையும் பொருள் கொள்ளலாம்:—(மேற் சொன்ன வஸ்துக்களெல்லாம்) சிறிது—மிகச்சிறிய வடிவத்தை உடையனவாய்க் கொண்டு, உடன்—ஏககாலத்திலே, மயங்க—உள்ளேயடங்கும்படியாக என்பது ஒருவகை. உடன் மயங்க என்றவிடத்து உடன்மயங்க என்று பதம் பிரித்து, சிறிதாகிய உடலிலே—பேதைக் குழவியான எம்பெருமானது மிகச்சிறிய உடலிலே மயங்க என்றல் மற்றொருவகை. மற்றும் கண்டுகொள்க. ஆக எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் ஒன்று தப்பாமல் திருவயிற்றி

னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு "பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின், மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்" என்றபடி சிறுகுழந்தைவடிவமாகி முகிழ்விரியாத சிற்றிலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த அற்புத சக்தியாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

"நெற்றி மேற்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவனையு முள்ளிட்டவமரரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாறே" என்றும், "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டு மிழ்ந்த எச்சில்தேவர், அல்லாதார் தாமுளரே" என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

"மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார்பாதத்து நீர்?......அங்கண்ஞாலமுண்டபோது வெள்ளிவெற்பு அகன்றதோ? ஆதலாலவனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே" என்ற பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் விடுதிப்பாசுரமும் நூற்கொள்ளத்தக்கது.

இத்திவ்யப் பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வஸ்தாபனத்திலே நோக்குடையதென்று உணரத்தக்கது.

திருவிருத்தத்திலும் திருவாய்மொழியிலும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருநாமத்தை அருளிச்செய்துள்ளார்; இப்பிரபந்தத்தில் அப்படி அருளிச் செய்யவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு சிலர் சொல்லுவதாவது—இத்திருவாசிரியம் இன்னும் பல பாசுரங்களையுடைய பிரபந்தமாயிருந்ததென்றும், காலக்கிரமத்தில் சில பாசுரங்கள் லோபித்துவிட்டனவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு பிரபந்தங்களுள் இதற்கு அடுத்ததான பெரிய திருவந்தாதியிலும் ஆழ்வாருடைய திருநாமம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவில்லையாகையால் இது சேராது. அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவு பாசுரத்தின் அந்தமும் முதற்பாசுரத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமையும்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல் இப்பிரபந்தத்தில் அமையாமையால் இதைக்கொண்டு இதில் சில பாசுரங்கள் லோபித்துவிட்டனவென்று சொல்லுவர் சிலர்; அதுவும் சேராது; ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைவதைத்தான் மண்டலித்தல் என்று தமிழர் சொல்லிவைத்திருக்கையால் இப்பிரபந்தம் மண்டலித்ததாகாது என்று சொல்லலாமத்தனையொழிய பாசுரங்கள் லோபித்தன என்றல் பொருந்தமாட்டாது. ஆகவே இப்பிரபந்தம் பூர்ணமென்றே கொள்ளத்தக்கது. ... ... (*)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாசிரியவுரை முற்றுப்பெற்றது.